

Súper Gigant: «Ens hem esforçat perquè les cançons tinguessin una aura misteriosa i espiritual»

Parlem amb Claudi Herreros i Miquel Bernis, dues terceres parts del grup, sobre el nou disc 'Cap mal' | La banda presenta aquest nou treball el divendres 19 de maig

Super Gigant | Fabian A. Pons

El trio de pop indie **Súper Gigant** sempre es mou al marge de les tendències. L'univers de distorsions, *reverbs*, ecos i *delays* de Claudi Herreros (guitarra i veus), Miquel Bernis (baix) i Marcel Mercadé (bateria) arriba a la seva tercera entrega discogràfica amb *Cap mal* (The Indian Runners, 2023), en què la lluminositat i els acords de sèptimes majors penetren el seu habitual so eteri i poc concret. Parlem amb Herreros i Bernis sobre aquest nou disc i la presentació aquest divendres 19 de maig a la sala Paral·lel 62 de Barcelona.

Escoltant el disc, la sensació és que al vostre món oníric i eteri ha entrat una mica més de llum. Abandoneu bastant el món menor i de blues que predominava en el disc anterior. Ha estat una idea meditada?

Claudi Herreros: Sí, ha estat una decisió bastant conscient. El blues desapareix, i també la ràbia. El punt de referència estilístic del disc han estat els grups indie que ens agradaven fa uns anys, però fins ara mai havíem anat cap aquesta direcció. La causa de tot això va ser que la primera cançó

que vam fer va ser "Cap mal", que té molt aquest rotllo.

Mentre a molts artistes la pandèmia els ha provocat que la seva música es tornés més fosca i pessimista, a vosaltres sembla que us ha provocat l'efecte contrari!

C.H: [RIU] Sí, en plena pandèmia vam treure el senzill "Algú altre", que té una pàtina molt lluminosa i un videoclip molt colorista. Potser és que ens agrada anar a la contra! **Serge Gainsbourg** deia: quan estic en la merda escric cançons d'estar content, i quan estic content, escric cançons d'estar en la merda.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=emunXfXheOY>

A part d'anar a contracorrent, creieu que hi ha alguna causa d'aquest fenomen?

C.H: Que jo deixés de viure a Barcelona i me n'anés a Cambrils, crec que hi va tenir a veure. Amb les restriccions per la pandèmia, no podíem trobar un lloc per veure'ns perquè en Miquel i en Marcel segueixen vivint a prop de Barcelona. Estem intentant negociar assajar a Vilanova i la Geltrú...

M.B: Així ens agafa tots a mig camí!

Abans, comentàveu que per aquest disc us heu inspirat en grups indie que escoltàveu fa anys. Heu volgut tornar a les arrels?

C.H: Un dels motius pel qual vam formar **Súper Gegant** és per l'estima a la banda sueca **The Radio Dept.** D'alguna manera, els dos cops que els vam anar a veure en directe van ser el desencadenant per a formar el grup. I en aquests deu anys que portem, no ens havíem mai apropat a aquest so indie lluminós que tenen i volíem que **Súper Gegant** passés en algun moment per aquesta direcció.

Com vau arribar a conèixer a The Radio Dept.?

C.H: Doncs no ho sé, perquè llavors l'algoritme encara no regia les nostres vides...

M.B: Jo sí que recordo el primer cop que vaig sentir una cançó de **The Radio Dept.** Treballava a RAC1 a la tarda i, per molt estrany que sembli, en aquella època podies treballar a RAC1 i tenir posat Radio3! I un dia, hi va sonar "I Don't Need Love, I've Got my Band" de **The Radio Dept.** i em va agradar molt. I d'allà vaig començar a buscar i a trobar noves cançons...

Teniu altres referents d'aquella escena indie i dream pop?

C.H: Més que el dream pop, a nosaltres ens agradava molt el shoegaze i bandes com **My Bloody Valentine**. També teníem com a referent **Los Planetas**, perquè ells agafaven molt de tots aquests grups de shoegaze i eren el gran exponent estatal d'aquest estil.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=TezYj6Jf5PA>

Hi ha diversos títols de cançó del disc que remetent a aquest món oníric i eteri que no es veu a primera vista, com "Rere el vel", "Cendres", "Bon dia fantasma". Volíeu jugar amb aquesta idea?

C.H: Les cançons, especialment a l'inici del disc, tenen aquest punt transparent, quasi immaterial, que les fa una mica més misterioses i espirituals. Ens hem esforçat perquè les cançons tinguessin aquesta aura. Hem intentat enfonsar les cançons, que tot sonés menys concret, i que fos més eteri, amb més textures... Hem volgut apropar les cançons al dream pop. Quan vam gravar les primeres maquetes, les vam penjar al Soundcloud. Automàticament, l'algoritme de la plataforma genera una sèrie de hashtags a partir d'elements de l'àudio, i el que apareixia en totes les *demos* era el de dream pop. En canvi, quan vam començar a treballar les versions més definitives a l'estudi, l'algoritme ho classificava com a rock. I ens vam preguntar que ens estàvem perdent pel camí...

L'algoritme ja determina la sonoritat i el procés creatiu dels grups més allunyats del 'mainstream'?

M.B: Era una broma interna, però no deixa de ser un termòmetre que detecta certs aspectes tècnics de les cançons.

C.H: Hem de dir que malgrat ser una banda una mica allunyada dels cànons del *mainstream*, si

depengués exclusivament de nosaltres, encara n'estaríem més allunyats. Però, al final, les dinàmiques i els inputs externs a l'estudi ens apropen una mica al món radiable.

El videoclip de "L'hora dels taurons" està gravat a Catalunya en miniatura. Com va sorgir aquesta idea?

C.H: Sí, vam voler no trencar-nos-hi el cap i anar a Catalunya en Miniatura, que és un lloc curiós i et permet veure les coses des de dalt -que és una mica al que evoca la cançó-. A més, no hi havíem estat mai i tenia un punt nostàlgic perquè era un lloc que estava en boca de tothom quan érem petits. De fet, el dia que anàvem a gravar el videoclip allà, un amic meu ens va recordar que no érem els primers a gravar un videoclip a Catalunya en Miniatura. **Josmar** ja havia gravat allà el videoclip d'"És superfort".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=teiUbnHUEa0>

El 19 de maig, actuareu al Paral·lel 62 de Barcelona per a presentar el disc. Com serà el directe?

C.H: El directe sempre canvia bastant respecte als discos. Sobretot, ve condicionat pel format trio, que limita una mica. En gravar un disc, tens un espai de joc concret i unes eines amb les quals pots jugar; en canvi, als directes, els ingredients són uns altres i no pots pretendre fer el mateix. És normal que moltes cançons no es puguin transportar fàcilment i es transformin i es recaragolin força. Actualment, hi ha molts grups que tiren moltes coses gravades i que intenten emular molt el que han fet en un disc, però no és el nostre estil.

M.B: L'important és que les cançons sobrevisquin, que les parts més bàsiques hi siguin, i que el directe tingui força. En aquest sentit, el format trio té desavantatges, però també avantatges, perquè és molt directe.

Abans, deieu que si fos per vosaltres, els vostres discos s'allunyarien encara més del 'mainstream'. El directe us permet fer aquest exercici?

C.H: Totalment. A més, ens agrada que en un concert no estigui tot tancat. En totes les cançons, cadascú té un cert marge per fer que cada concert sigui una mica diferent de la resta. Això, en un format de trio, és bastant més fàcil de fer que en un quartet o un quintet, on, si algú se surt de la guia, tot es pot descompensar més.

M.B: Això també va lligat a les pistes pregravades que tu tires en un concert: com més n'hi poses, més et limita i fa que en el directe no pugui passar res inesperat o diferent.